

MONA KASTEN

ÚSPEŠNÁ
PREDLOHA
NOVÉHO
SERIÁLU

MAXTON HALL

ZACHRÁŇ

MA

MONA KASTEN

MAXTON HALL

Preložila Martina Šturcelová

ZACHRÁNĚ

MA

YOLi

Mona Kasten
SAVE ME

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © 2025 by Martina Šturcelová

Foto © Shutterstock

Cover concept by Claudia Puglisi for Mondadori Libri S.p.A. – 2019

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0132-9

Pre Lucie

*Bol som mestom, ktoré som nikdy nechcel vidieť.
Bol som búrkou, ktorou som jakživ netúžil byť.*

GERSEY, ENDLESSNESS

1

Ruby

Život mám rozdelený podľa farieb:

zelená – dôležité,

tyrkysová – škola,

ružová – organizačný výbor v Maxton Hall,

fialová – rodina,

oranžová – výživa a šport.

Fialovú (*odfotiť Emberine modely*), zelenú (*kúpiť nové zväčšovače*) a tyrkysovú farbu (*poprosiť pani Wakefieldovú o študijné materiály k práci z matematiky*) som dnes už skoro vybavila. Odškrtnúť si niečo zo zoznamu povinností je najlepší pocit, aký poznám. Občas si dokonca spíšem úlohy, ktoré som už splnila, len aby som ich mohla hneď nanovo preškrtnúť. To však iba nenápadnou svetlosivou farbou, aby som si nepripadala ako úplná podvodníčka.

Ak niekto otvorí môj zápisník, v momente zbadá, že môj bežný deň sa skladá väčšinou zo zelenej, z tyrkysovej a ružovej. Asi pred týždňom, teda na začiatku nového školského roka, pribudla nová farba:

zlatá – Oxford.

Prvá úloha, ktorú som si zapísala novou fixkou, znela:

Vyzdvihnúť si odporúčanie u profesora Suttona.

Prechádzam prstom po písmenách s kovovým leskom.

Už iba rok. Posledný na strednej škole Maxton Hall. Neuveriteľné, že sa to konečne blíži. Možno budem už o tristošesťdesiatpäť dní sedieť na seminári o politike a počúvať najinteligentnejších ľudí na svete.

Celá sa chvejem pri pomyslení, že sa čoskoro dozviem o splnení svojho najväčšieho sna, či som to naozaj zvládla a môžem študovať. Na Oxforde.

V mojej rodine neštudoval nikto a viem, že to nie je samozrejmé. Rodičia sa len unavene usmiali, keď som im prvý raz oznámila, že tam chcem študovať filozofiu, politológiu a ekonómiu. Mala som vtedy sedem.

Ani dnes, teda o desať rokov neskôr, sa na tom nič nezmenilo. Okrem toho, že mám cieľ na dosah ruky. Stále mi pripadá ako sen, že som to dotiahla tak ďaleko. Často ma prepadne strach, že sa odrazu zobudím a nájdem sa vo svojej starej škole, nie v Maxton Hall, jednej z najrenomovanejších škôl v Anglicku.

Podľa hodín nad masívnymi dverami triedy ostávajú ešte tri minúty. Zadania, ktoré máme spracovať, som dokončila už včera večer, takže teraz len čakám, kým sa hodina konečne skončí. Netrepežlivo prestupujem z nohy na nohu, za čo si vyslúžim stuchnutie do boku.

„Au,“ zasyčím a chcem to Lin vrátiť, ale je rýchlejšia a uhne sa. Má ohromné reflexy. Podľa mňa preto, lebo sa od základnej školy venuje šermu. Pri ňom musí človek útočiť rýchlo ako kobra.

„Neposkakuj toľko,“ šepne a ani nezdvihne zrak od úplne popísaného papiera. „Znervózňuješ ma.“

Čudné. Lin nebýva nikdy nervózna. Teda prinajmenšom by si to jakživ nepripustila alebo nedala najavo, no v očiach má naozaj náznak nepokoja.

„Mrzí ma to. Nevieť si pomôcť.“ Zase prejdem prstami po písmenách. Posledné dva roky som robila všetko, aby som udržala krok so spolužiakmi. Aby som bola lepšia a všetkým dokázala, že chodím právom do Maxton Hall. A keď sa teraz odovzdávajú prihlášky na univerzity, takmer umieram od nervozity. Nevieť s tým nič spraviť, ani keby som chcela. Trošku ma však upokojuje, že Lin je na tom podobne.

„Prišli už tie plagáty?“ spýta sa. Zaškúli na mňa a do tváre jej spadne pramienok čiernych vlasov, ktoré jej siahajú po pleciah. Netrpezlivo si ho odhrnie z čela.

Pokrútim hlavou. „Ešte nie. Istotne dorazia dnes popoludní.“

„Fajn. Rozdáme ich zajtra na biológiu, dobre?“

Ukážem na zodpovedajúci ružový riadok v zápisníku a Lin spokojne prikývne. Znovu skontrolujem hodiny. Mám čo robiť, aby som sa ovládla a nekývala nohami. Namiesto toho si čo najnenápadnejšie začnem baliť fixky. Všetky špičky musia smerovať rovnako, preto potrebujem viac času.

Zlatú si nezbalím, ale slávnostne ju strčím za tenkú gumičku na plánovači. Vrchnák otočím dopredu. Iba tým sa uspokojím.

Konečne zazvoní a Lin vystrelí zo stoličky rýchlejšie, než je podľa mňa v ľudských silách. Zdvihnem obočie.

„Nepozerať sa tak,“ okomentuje a prehodí si tašku cez plece. „Ty si začala!“

Neodpoviem, len si s úsmevom dobalím zvyšok vecí.

Z miestnosti vyjdeme prvé. Rýchlymi krokmi sa presunieme cez západné krídlo Maxton Hall a odbočíme prvou chodbou doľava.

V prvých týždňoch som v tej obrovskej budove neustále blúdila a niekoľkokrát som meškala na hodinu. Bolo mi to

hrozne trápne, hoci ma učitelia neúnavne presviedčali, že sa to stáva väčšine nováčikov v Maxton Hall. Škola je ako zámok. Má päť poschodí, južné, západné a východné krídlo a tri vedľajšie budovy, v ktorých sa vyučujú predmety ako hudobná výchova a informatika. Dá sa zatúlať na množstve odbočiek aj chodníkov a všetky schody nevedú na každé poschodie, čo privádza človeka do zúfalstva.

Hoci som sa tu spočiatku nadobro strácala, dnes poznám školu ako svoje topánky. Dokonca som si istá, že by som cestu do kabinetu profesora Suttona našla aj so zavretými očami.

„Mala som si aj ja dať napísať odporúčanie Suttonovi,“ hundre Lin cestou po chodbe. Napravo zdobia vysoké steny benátske masky – umelecký projekt záverečného ročníka. Už som sa pred nimi párkrát zastavila a obdivovala hravé detaily.

„Prečo?“ spýtam sa. Bude treba upozorniť školníka, aby tie masky odniesol do bezpečia pred víkendovým večierkom na oslavu návratu do školy.

„Lebo nás má rád, odkedy sme minulý rok spolu organizovali rozlúčkový večierok, a vie, že sa zapájame a tvrdo pracujeme. Navyše je mladý, ambiciózny a takisto nedávno skončil Oxford. Bože, najradšej by som si dala facku, že mi to nenapadlo skôr.“

Potľapkám Lin po predlaktí. „Aj profesorka Marrová študovala na Oxforde. A podľa mňa je lepšie dostať odporúčanie od niekoho, kto má viac pracovných skúseností než Sutton.“

Lin sa na mňa skepticky pozrie. „Lutuješ, že si ho požiadala?“

Pokrčím plecami. Profesor Sutton sa koncom predošlého školského roka náhodou dozvedel o mojej túžbe dostať

sa na Oxford a ponúkol mi, že ho môžem vyspovedať, ako len chcem. Hoci študoval iný odbor, než plánujem ja, mal množstvo zasvätených informácií, ktoré som dychtivo nasávala a neskôr si starostlivo zapísala.

„Nie,“ odvetím nakoniec. „Určite vie, čo je v odporúčaní dôležité.“

Na konci chodby musí Lin odbočiť doľava. Dohodneme sa, že si neskôr zavoláme, a rýchlo sa rozlúčime. Podľa hodínok je o päť minút pol druhej, preto pridám do kroku. So Suttonom sa mám stretnúť o pol druhej a v nijakom prípade nechcem meškať. Prefičím okolo vysokých renesančných okien, cez ktoré dopadajú do chodby zlatisté septembrové lúče, a pretlačím sa cez skupinu študentov v rovnakej tmavomodrej uniforme, akú nosím ja.

Nikto si ma nevšíma. Tak to v Maxton Hall chodí. Obľiekame si síce to isté, teda dievčatá modrozelené kockované sukne, chlapci béžové nohavice a všetci tmavomodré saká šité na mieru, ale nedá sa prehliadnuť, že sem vlastne nepatrím. Zatiaľ čo moji spolužiaci chodia do školy s drahými značkovými taškami, látka môjho kaki ruksaka je miestami už taká tenká, že sa každú chvíľu pretrhne. Nedám sa však nijako zastrášiť. Ani tým, že sa tu mnohí správajú, akoby škola patrila výlučne im, lebo pochádzajú z bohatých rodín. Som pre nich neviditeľná a robím, čo sa dá, aby to tak aj ostalo. Najmä nezbudzovať pozornosť. Doteraz to fungovalo celkom dobre.

So sklopeným zrakom sa prederiem cez zvyšok študentov a naposledy odbočím doprava. Za tretími dverami naľavo sedí profesor Sutton. Medzi nimi a ďalším kabinetom stojí ťažká drevená lavička. Preletím pohľadom od nej na svoje hodinky a zase späť. Ešte dve minúty.

Nevydržím to už ani o sekundu dlhšie. Rozhodne si uhladím sukňu, napravím si sako a skontrolujem, či mám

kravatu na správnom mieste. Potom podídem k dverám a zaklopem.

Nič.

S povzdychom sa napokon posadím na lavičku a sledujem obe strany chodby. Možno si len odbehol po niečo na jedenie. Prípadne po čaj. Alebo kávu. To mi pripomenie, že som dnes radšej nemala nijakú piť. Bola som totiž rozrušená, ale mama jej uvarila priveľa a nechcela som ju vylievať. Teraz sa mi pri opätovnom pohľade na hodinky trochu trasú ruky.

Je pol druhej. Na minútu presne.

Zase vykuknem na chodbu. Nikto nikde.

Čo ak som nezaklopala dostatočne nahlas? Alebo som to poplietla. Z tej predstavy sa mi hneď zrýchli pulz. Žeby sme nemali schôdzku dnes, ale až zajtra? Rýchlo potiahnem zips na ruksaku a vylovím plánovač. Všetko však sedí. Správny dátum aj čas.

Zavrtím hlavou a zavriem batoh. Za bežných okolností nebývam taká nervózna, ale doslova šaliem z myšlienky, že by sa pri prihlasovaní na vysokú školu niečo nepodarilo alebo že by ma na Oxford neprijali.

Snažím sa upokojiť. Vykročím k dverám a zaklopem znovu.

Tentoraz začujem nejaký zvuk. Akoby niečo spadlo na zem. Opatrne otvorím dvere a nakuknem dnu.

Vynechá mi srdce.

Počula som dobre.

Profesor Sutton tam je.

Ibaže nie sám.

Na jeho písacom stole sedí nejaká žena a vášnivo ho bozkáva. On stojí medzi jej nohami a drží ju za stehná. Vtom ju zovrie silnejšie a pritiahne si ju bližšie až na okraj stola. Ich

pery sa opäť spoja, ona ticho zastoná a zaborí ruky do jeho tmavých vlasov. Sú takí prepletení, až sa nedajú jednotlivito rozoznať.

Kiežby som od nich dokázala odvrátiť zrak. Ibaže nemôžem. Ani keď zasunie ruky hlbšie pod jej sukňu, ťažko zafučí a ona ticho vzdychne: „Bože, Graham.“

Konečne sa spamätám zo šoku, no neviem si spomenúť, ako mi fungujú nohy. Zakopnem o prah a dvere sa tak rozletia, až tresnú o stenu. Profesor Sutton a tá žena od seba odskočia. On zdvihne hlavu a zbadá ma. Otvorím ústa, aby som sa ospravedlnila, ale vyjde zo mňa iba chrapot.

„Ruby,“ hlesne bez dychu profesor Sutton. Má strapaté vlasy, vrchné gombíky na košeli rozopnuté a červenú tvár. Pripadá mi úplne cudzo, vôbec nie ako môj učiteľ.

Do tváre mi stúpa vražedná horúčava. „Ja... mrzí ma to. Myslela som si, že máme...“

Vtedy sa mladá žena otočí a zvyšok vety mi uviazne v hrdle. Ústa sa mi odmietnu zavrieť, telom prebehne ľadový mráz. Doslova zízam na tú ženu. Tyrkysové oči má prinajmenšom také vytreštené ako ja. Rýchlo odvráti zrak na svoje drahé topánky, prejde ním po podlahe a nakoniec sa pozrie na profesora Suttona, teda Grahama, ako ho nazvala pred chvíľou.

Poznám ju. Predovšetkým jej plavý, dokonale zvlnený vrkoč s ryšavým nádychom, ktorý sa predomnou vždy hojda na dejepise.

Na hodinách profesora Suttona.

Dievča, ktoré sa práve bozkávalo s mojím učiteľom, sa volá Lydia Beaufortová.

Točí sa mi hlava. A každú chvíľu sa asi povraciam.

Usilujem sa vymazať z hlavy všetko, čo som videla v uplynulých minútach, ibaže márne. Viem to, profesor Sutton

a Lydia to pochopili tiež. Dá sa to zreteľne vyčítať z ich šokovaných výrazov. Cúvnem o krok a profesor Sutton ku mne podíde s natiahnutou rukou. Zase sa potknem o prah a zachytím sa v poslednej chvíli.

„Ruby,“ začne, ale hučanie v mojich ušiach je čoraz hlasnejšie.

Zvrtnem sa na podpätku a rozbehnem sa preč. Profesor Sutton za mojím chrbtom opakuje moje meno. Stále dôraznejšie.

Ja však utekám. Čo najďalej.

2

James

Akoby mi ktosi búchal do hlavy pneumatickým kladivom.

To si uvedomím prvé, keď sa pomaly prebudím. Druhé je nahé teplé telo, ktoré na mne čiastočne leží.

Otočím hlavu, ale vidím iba medovoblondavú hrivu vlasov. Nespomínam si, že by som z Wrenovho žúru s niekým odišiel. Ak mám byť úprimný, vôbec sa nepamätám, že by som odtiaľ odišiel. Zase zavriem oči a snažím sa vyvolať si v mysli obrazy z predošlého večera. Je tam však len zopár nesúvisiacich útržkov. Ja opitý na nejakom stole. Wrenov hlasný smiech, keď sklznem na zem a pristanem mu pri nohách. Alistairov varovný pohľad, pod ktorým sa pri tanci zozadu tisnem k jeho staršej sestre.

Doriti.

Opatrne zdvihnem ruku a odhrniem dievčaťu vlasy z čela.

Ešte raz doriti.

Alistair ma zabije.

Okamžite si sadnem. Do hlavy mi vystrelí ostrá bolesť a na chvíľu sa mi zahmlí pred očami. Elaine vedľa mňa mrmle čosi nezrozumiteľné a prevalí sa na druhý bok. Vtedy mi dôjde, že to pneumatické kladivo je vlastne môj mo-

bil, ktorý leží na nočnom stolíku a vibruje. Ignorujem ho a pohľadám na podlahe oblečenie. Jedna topánka sa povaľuje kúsok od postele, druhá rovno za dverami pod mojimi čiernymi nohaviciami s opaskom. Košeľa je prehodená cez hnedé kožené kreslo. Natiahnem si ju a pri zapínaní zistím, že chýba pár gombíkov. Kriste, dúfam, že Alistair tu už nie je. Nemusí vidieť zničenú košeľu ani červené škrabance, ktoré zanechali Elainine naružovo nalakované nechty na mojej hrudi.

Mobil zasa zavibruje. Na displeji svieti meno môjho otca. Skvelé. Je krátko pred druhou, školský deň, čochvíľa mi praskne hlava a zrejme som sa vyspal s Elaine Ellingtonovou. Posledné, čo teraz potrebujem, je počuť otcov hlas. Radšej telefón vypnem.

Zato by sa mi zišla sprcha. Aj čisté šaty. Vykradnem sa z Wrenovej hostovskej izby a čo najtichšie za sebou zavriem. Cestou dole nachádzam stopy po poslednej noci – podprsienka a niekoľko ďalších kusov oblečenia visia na zábradlí schodiska, vstupná hala je plná hrnčekov, pohárov a tanierov so zvyškami jedla. Vo vzduchu visí zápach alkoholu a dymu. Je nad slnko jasné, že ešte pred niekoľkými hodinami tu bol žúr.

V salóne nájdem Cyrila a Keshava. Cyril chrápe na druhej bielej pohovke Wrenových rodičov a Kesh sedí v kresle pri kozube. V lone má dievča, ktoré ho vášnivo bozkáva a zabára prsty do jeho dlhých čiernych vlasov. Obaja vyzerajú, akoby mal večierok čoskoro pokračovať. Kesh sa odtiahne od spoločníčky a zbadá ma, zakloní hlavu a vybuchne v smiech. Prešuchcem sa okolo neho so vztýčeným prostredníkom.

Doširoka otvorené veľké sklené dvere vedú do záhrady Fitzgeraldovcov. Vyjdem von a musím prižmúriť oči. Slnko

nie je až také ostré, ale napriek tomu ma doslova bodne do spánkov. Opatrne sa rozhliadnem. Tu vonku nie je oveľa lepšie než v dome. Skôr naopak.

Na ležadlách pri bazéne sa rozvaľujú Wren a Alistair. Ruky majú založené pod hlavami, oči ukryté za slnečnými okuliarmi. Váham len chvíľu a odvrátiem sa k nim.

„Beaufort,“ privíta ma potešene Wren a zdvihne si okuliare na kučeravé čierne vlasy. Usmieva sa od ucha k uchu, no vidno, ako mu zbledla tmavohnedá pokožka. Zjavne má poriadnu opicu podobne ako ja. „Strávil si príjemnú noc?“

„Nepamätám sa,“ odvetím a odvážim sa pozrieť na Alistaira.

„Chod' do riti, Beaufort,“ zavrčí a ani mi nedopraje pohľad. Vlasy sa mu na slnku zlatisto lesknú. „Vravel som ti, aby si dal ruky preč od mojej sestry.“

S takou reakciou som nerátal. Apaticky zdvihnem obočie. „Nenútil som ju, aby so mnou šla do postele. Netvár sa, že sa nemôže rozhodnúť sama, s kým sa chce vyspať.“

Alistair vystrúha grimasu a nezrozumiteľne zahundre.

Dúfam, že sa ovládne a nebude mi to donekonečna vyčítať. Aj tak už nič nevrátim späť. Vlastne ani nemám chuť obhajovať sa pred kamarátmi. Stačí, že to robím doma.

„Neopováž sa zlomiť jej srdce,“ precedí Alistair po chvíli a zahľadá sa na mňa cez zrkadlové pilotky. Nevidím mu síce do očí, no je mi jasné, že nemá nahnevaný, ale skôr rezignovaný pohľad.

„Elaine pozná Jamesa od piatich rokov,“ zapojí sa Wren. „Vie presne, čo od neho očakávať.“

Wren má pravdu. S Elaine sme včera obaja vedeli, do čoho sa púšťame. Aj keď si takmer na nič nespomínam, zreteľne počujem jej zadychčaný hlas: *Stane sa to len raz, James. Iba raz.*

Alistair si to nechce pripustiť, ale jeho sestra si vie užívať život rovnako ako ja.

„Ak sa to dozvedia tvoji rodičia, okamžite oznámia vaše zasnúbenie,“ podpichne po chvíľke pobavené Wren.

Nevrlo skrivím kútiky. Moji rodičia už roky túžia dať ma dokopy s Elaine Ellingtonovou alebo nejakou inou dcérou zo zámožnej rodiny s obrovským dedičstvom. Ibaže v osemnástich rokoch si viem predstaviť kopu iných lepších vecí než strácať čas uvažovaním, čo alebo kto ma čaká po maturite.

Aj Alistair si posmešne odfrkne. Zjavne nie je dvakrát nadšený z predstavy, že by ma mal privítať v rodine ako budúceho člena. Urazene sa chytím za hrudník. „Zdá sa, že ma nechceš za švagra.“

Alistair si vysunie okuliare do vlnitých vlasov a prebodne ma tmavými očami. Pomaly ako šelma vstane z ležadla. Hoci má štíhlu postavu, dobre viem, aký je silný a rýchly. Pri tréningu som to často okúsil na vlastnej koži.

Z jeho pohľadu je jasné, na čo sa chystá.

„Varujem ťa, Alistair,“ zavrčím a trochu cúvnam.

Ani nestihnem žmurknúť a je pri mne. „Aj ja som ťa varoval,“ vráti mi. „Bohužiaľ ťa to nezaujímalo.“

Nato ma poriadne udrie do hrude. Zapotácam sa a pristanem rovno v bazéne za chrbtom. Náraz mi vyrazí vzduch z pľúc a chvíľu netuším, kde je hore a kde dole. Voda sa mi valí do uší a búšenie v hlave mi pod hladinou pripadá ešte horšie.

Napriek tomu sa hneď nevynorím. Uvoľním telo a vydržím s tvárou nadol. Zízam na kachličky bazéna, ktoré vidím len rozmazane, a v duchu odpočítavam sekundy. Zavriem oči. Je tu pokoj a ticho. Po pol minúte mi po-

stupne dôjde vzduch a tlak na prsiach zosilnie. Vypustím na hladinu poslednú dramatickú bublinu, ešte počkám a...

Alistair skočí do bazéna a zdrapí ma. Vytiahne ma von, a keď otvorím oči, pri pohľade na jeho šokovaný výraz si neviem pomôcť. Lapám po dychu a pritom vyprsknem.

„Beaufort!“ zvrieskne šokovane a vrhne sa na mňa. Tresne ma pästou do boku a snaží sa mi zovrieť hlavu pod pazuchu. Je však menší než ja, preto to nefunguje, ako očakával. Chvíľu sa naťahujeme, napokon sa mi podarí chytiť ho. Lahko ho nadvihnem a hodím čo najďalej za seba. Wren sa zarechoce, keď Alistair čľapne do vody. Vzápätí sa vynorí s takým rozzúreným výrazom, že znovu vybuchnem v smiech. Alistair má rovnako ako všetci Ellingtonovci absolútne anjelskú tvár. Aj keď chce vyzeráť nebezpečne, kombinácia svetlohnedých očí s blond kučerami a dokonalými črtami to skrátka znemožňuje.

„Si hajzel najhrubšieho zrna,“ vyprskne a striekne mi do tváre prúd vody.

Utriem si ho rukou. „Mrzí ma to, človeče.“

„Nič sa nestalo,“ odvetí, no špliecha ďalej. Rozpažím a odovzdám sa prúdu. Vtedy prestane, a keď sa naňho pozriem, so smiechom zavrtí hlavou.

Už viem, že je medzi nami všetko v poriadku.

„James?“ ozve sa odrazu dôverne známy hlas.

Zvrtnem sa. Moja sestra dvojča stojí na okraji bazéna a tieni si oči pred slnkom. Na žúre včera večer nebola a na moment uverím, že mi prišla urobiť peklo, lebo sme sa s chalanmi uliali zo školy. Pozriem sa však lepšie a prebehne mi mráz po chrbte. Má zvesené plecia, ruky jej bezvládne visia pri tele. Vyhýba sa očnému kontaktu a zrak zabodáva do svojich topánok.

Rýchlo k nej preplávam a vyskočím z bazéna. Je mi jedno, že som mokrý. Chytím ju za lakte a donútim, aby ku mne zdvihla pohľad. Príde mi zle. Lydia má červenú a opuchnutú tvár. Plakala.

„Čo sa deje?“ spýtam sa a zovriem ju trochu silnejšie. Chce odvrátiť hlavu, ale nedovolím jej to. Chytím ju za bradu.

V očiach sa jej lesknú slzy. Vyschne mi v krku.

„James,“ šepne chrapľavo. „Pokašľala som to.“

3

Ruby

„Tu je to super,“ zhodnotí Ember a uvelebí sa medzi kríkom útesovca a jabloňou.

V našej záhradke sú všade popadané jablká, ktoré treba pozbierať. Rodičia na nás naliehajú už niekoľko dní, no *pozberať jablká* mám zapísané fialovou farbou až na štvrtok.

Už teraz viem, že len čo s Ember donesieme domov košíky, vypukne medzi mamou a otcom hádka, kto dostane väčší podiel. Mama plánuje ako každý rok napiecť koláče a taštičky, ktoré môže vyložiť na ochutnávanie v pekárni, zatiaľ čo otec chce zavariť hádam stovky marmelád v najdobrodružnejších chuťových variáciách. Na rozdiel od mamy ich v mexickej reštaurácii, kde pracuje, bohužiaľ, nemá komu dať ochutnať. To znamená, že s Ember asi zase poslužíme ako pokusné králiky, čo by bolo v prípade nového receptu na tortillu skvelé, no pri jablkovej marmeláde s kardamómom a čili vôbec nie.

„Čo povieš?“

Ember stojí predou mnou v nacvičenej polohe. Zakaždým ma prekvapuje, ako jej to ide. Má uvoľnené držanie tela a trochu zavrúť hlavou, aby jej svetlohnedé kučery padli do tváre trochu divokejšie. Pri úsmeve jej zelené oči doslova